

Kütüphanecilerin 50. Yıl Buluşması

Golden Jubilee Meeting of the Librarians

Üstün Yıldırım*

Öz

Makalede Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Kütüphanecilik Bölümüne 1964 yılında kaydolun öğrencilerin 50. Yıl buluşmalarından izlenimler paylaşmaktadır.

Anahtar Sözcükler: *Ankara Üniversitesi; Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi; Kütüphanecilik Bölümü; Bilgi ve Belge Yönetimi Bölümü.*

Abstract

In the article 50th year meeting impressions have been shared of the students enrolled in 1964 to Ankara University Faculty of Language, History and Geography Department of Librarianship

Keywords: *Ankara University; Faculty of Languages, History and Geography; Department of Librarianship; Department of Information and Records Management.*

2014 yılının ortalarında güzel bir Akdeniz günüydü. Sırt üstü bırakmışım yorgun ve yaşlı bedenimi denizin tuzlu suyuna, Sertap Erener' in şarkısını dinliyorum kendimden. Şarkıdaki gibi *güneş damlasın içime*, su serinlik versin dışıma istiyorum ama; su da sıcak. Cumhura seçilecek başkan, mahalleye dönüştürülen belde düşüncesinden kaçmak, damla damla içime akan güneşi doyusuya yaşamak istiyorum. Kaçıyor, kaçıyor, kaçıyor uzaklara gidiyorum yavaş yavaş. Çok uzaklara, eski uzaklara. Yelken öylesine dolmuş ki; düne, öncesine, en öncesine ve çok öncesine doğru alıp götürüyor beni. Güneşin sıcaklığından ya da suyun serinliğinden değil de gündemden kaçma isteğiyle öyle bir gitmişim ki üniversite öğrenciliğimin ilk yılında buldum kendimi, 1964 yılında. Belki daha eskilere de gidecektim; ama araya 50 yıllık bir zaman dilimi girince orada kalıverdim. Yıl 2014 olduğuna göre yükseköğrenime başlayalı 50 yıl olmuştu. “50 yıl olmuş” dedim şarkıyı kesip. “50 yıl, vay canına!” Denizde olduğumu unutup ayağa fırlayasım geldi. Suyun içinde iki debelendikten sonra doğrulabildim ancak ve bu kez ben damladım hem güneşe, hem denize: “50 yıl!!!” Bir kez daha damlamadım, çağladım sanki: “50 yıl ha!” 5., 10., 25., 50. Yıllar önemlidir bizim yaşamımızda. Vazgeçilmez ve kesinlikle kutlanılası yıllardır.

Böyle oluştu işte “50.Yıl Buluşma” düşüncesi. “*Denizde, yaşım 60 ı geçmişken...*” yani. Güzel bir şey yapmalıydım bunun için. *Güneşin içime damlaması* gibi beynime damladı bu düşünce. Bedenime yayıldı sardı, sarmaladı. Güneşte ısınmış çıplak bedenimi içiyle, dışıyla daha bir ısıttı. Güzel şeyler yapmalıydım sınıf arkadaşlarıma, okuldaşlarıma, meslektaşlarıma,

* Emekli kütüphaneci. e-posta: oustunyildirim@gmail.com

arkadaşlarıma, dostlarıma. Güzel bir gün yaşamalıydık. Zorunlu tanışıklığın gönüllü dostluğa dönüşümünü kutlamalı; hem de yenilemeliydik. 1964 yılının Kasım ayında DTCF' nin en üst katının en köşesinde, derslik- kitaplık kırması; salon- oda bozması bir yerde yüz yüze, göz göze gelişimizi ve yan yana oturuşumuzu bir kez daha yaşamalıydık. Akın akın gelmiştik bölüme, teker teker çekip gidiyorduk yaşamdan. Daha da azalmadan kaynaşmamızı, gezileri, günleri, çayları bir kez daha yaşayamasak da anmalıydık. KEK'i, KÖK'ü, KÜT-DER'i, TKD'yi. Ne derler, ne demezler direnişlerimiz önünde saygı duruşunda bulunmalıydık.

3 Kasım 2014 Pazartesi günü saat 13.00'te Mimar Sinan'ın dizinin dibinde toplanmak için sözleştik. Buluşmak zor olacak gibiydi, çünkü öğrenciliğimizdeki gibi elimizi kolumuzu sallayarak giremeyecektik okula. Alışık olmadığımız bir güvenlik engeli vardı girişte. Bir ön görüşme için gittiğimde tanıştım kendileriyle ve de engelleriyle. "Ha " deyince girilemiyordu içeri, öğrenci kılığından çok öğretici kılığında olursa da. "Makul şüpheli" olunuyordu her durum ve koşulda. Neyse ki sürekli yazıştığımız; ama bir türlü görüşemediğimiz dekan yardımcısı sayın Prof. Dr. Ziya Kemal Bilici'nin katkılarıyla sorunsuz buluştuk Mimar Sinan'ın dizinin dibinde. Çok da kalabalık değildik aslında. Yaşın gereği sağlık sorunları yaşayanların, işleri olanların ve ne yazık ki artık aramızda olmayanların yokluğunda toplandık. Güzel geldik birbirimize. Gelecek buluşmalar için bir özendirme olması umut ve dileğiyle gelen arkadaşlarımla adlarını burada anmak istiyorum. Bir alınganlık olacağından değil de meslek alışkanlığı gereği ve o alışkanlığı bir kez daha yaşayıp anımsatmak için soyadlarına göre alfabetik dizinde bir sıralama yapacağım. Eski ve eskimiş olsak da mesleğimizin güzel inceliklerini unutmadığımızı göstermek için hem de. Soyadlarına; ama tanıştığımız zaman taşıdıkları soyadlarına göre. Damat beyler kızmaz umarım. Ahmet ALGÜNER, Leyla ALPAS Giray, Sermin AYPAR Kekeç, Neşe BAŞBAY Öcal, Sevin DOĞAN Sezgin, Sezen DOĞANCI Tan, Ülker İYİİŞ Alpaslan, Okşan KIRATLI Çevikus, Reyhan KILIÇÖTE Gürsel, Sevin KOÇAK İlgün, Perihan OKÇU Kaynak, Hicran ÖZANDAÇ Özgün, Nilüfer ÖZBEK Ünal, Meral ÖZTÜRK, Aykut SUNAR Şaner, Üstün YILDIRIM. Görüldüğü gibi sıranın başını çeken Ahmet' in ve benim; soyadlarımız aynı kalmış (!), herkes yeni soyadları edinmişti. Meral öğrenciyken değiştirmişti soyadını.

Mimar Sinan bizi bekliyordu; biz de bizleri. Ama hiç beklemediğimiz iki güzel insan da katıldı aramıza. Bilgi ve Belge Yönetimi Bölümü'nün iki değerli öğretim üyesi Prof. Dr. Oya Gürdal Tamdoğan ve Prof. Dr. Sacit Arslantekin salt karşılamaya değil, okulu gezdirmeye gelmişlerdi içimizi ısıtan sıcaklıklarıyla. Okul gezimiz daha bir güzel, daha bir anlamlı oldu katkılarıyla.

Öğrenciliğimizde kantinin arka kapısı olarak tanımladığımız küçük yan kapıdan girdik içeri. Önce, filolojilerden bize kalan *Kütüphanecilik Bölümü*'nün en son yerine gittik. Orası dekanlık katı olmuş artık. Öğrencilik yaşamımızda önemli bir yeri olan kimi ana dersliklerde gençliğimizi görmeye çalıştık. Sonra da o ilk yüz yüze geldiğimiz en üst katın en köşesindeki eski yerimize gittik. Kütüphane derslik kırması yerimiz artık salt derslikti ve ders vardı içerde. Böyle olunca da içine damlayamadık kış güneş gibi ve geçmişi yaşayamadık yıllanmış bedenlerle. Her şey çok değişmişti, anlatılacak gibi değildi. Zaten ne kalmıştı ki anlatmaya değer.

Eskiyi yaşadıktan sonra yeniyi de görmek gerekti. Değerli kılavuzlarımız bizi Bilgi ve Belge Yönetimi Bölümü'ne götürdüklerinde güzel bir karşılama bulduk. “*Anlatılmaz yaşanır*” denir da yaşatamazsak bile gösterebiliriz düşüncesiyle fotoğrafladık o güzellikleri.

Tanışıklığımızın, birlikteliğimizin ilk yeri olan derslikte oturup öğrenci olamamıştık; ama Prof. Dr. Tamdoğan'ın ve Prof. Dr. Arslantekin'in yardımlarıyla yeni sınıfta o duyguyu da yaşadık. Hocalarımızı da arkamıza aldık yaramazlıklarımızı görmesinler diye.

İzlencemizde bu buluşmayı bir yemekle sonlandırmak da vardı. Öyle de yaptık. Hamsi tava ağırlıklı ana yemeği rakı, şarap ve bira eşliğinde güzel bir birliktelik yaşadık. O anın görüntüsünde pek belli olmasa da bayağı mutluyduk.

Bu buluşmayı gelenekselleştirme düşüncesindeyiz. Becerebilirsek kuşkusuz. Seneye 51. Yıl için buluşacağız. 50'yi yaptık ya. 2018 de de bitirişimizin 50. Yılı'nı kutlarsak ne mutlu bize.

Güzel bir "3 Kasım" buluşmasıydı bence. Nice 50 yıllara umarım. Kuşkusuz bizim için değil bu dilek. Bizden sonrakiler için. 1969'dan 2014'e dek geçen yıllarda buluşmuş olanlar için ve sonrasında buluşacaklar için.